

תהתעלה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

החזרהא מפ' החודש: יחזוי צריך להמתין
ולצפות בקוצר רוח לרגע שבו תבוא הידיעה
שמשיח בא... ואז יצא מיד מהגלות אל הגאולה:

ראו שטוד 9

ערב שבת קודש פ' שמניני פ' החודש
הי' תהא שנת סגולה

של

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שעי"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

כאשר משיח צדקנו יבוא ביזם השבת, לא ישאלו קושיות

כשם שיציאת מצרים הייתה בזכות נשים צדקניות שהיו באותו הזמן, שהן העמידו "בתים" בישראל, בהי כחונה לילי ומלכות – כמו כן מובן בנוגע לגאולה מוגלתה זה (מלות האחרון), שהגאולה תבוא בזכות פעולתן של נשים צדקניות שבדורנו, שהן מעמידות "צבאות השם" שהיו ראויים לקבל פני משיח צדקנו, ועל"ז זוכים לצאת מן המלות אל הגאולה – "בנערינו ובקנינו ובבנותינו".

ובקרב ממש – אפילו ביזם השבת, וכמו כן, שכאשר משיח צדקנו יבוא ביזם השבת, לא ישאלו קושיות כו' – העיקר לצאת מן המלות רגע אחד קודם:
(משחת ש"פ וי"פ, פ' החדש ה'תשס"ב - בלתי מוגה)

מדוע נהגו למנות זקא בפסוק 'הושיעה את עמך גו'??

בדורות האחרונים דעקבתא דמשיחא, חושך כפול ומכופל דומן המלות, לאחר שכבר **מזמן** 'כלו כל הקיצין' – אזי כאשר עשרה מיראל מהאספים יחדיו – שאז מודגש הענין דהשראת השכינה, כמבואר בא"ה"ק (ס"ג) גדל העיקרי דהשראת השכינה במעמד עשרה מיראל, אף שאננם מדברים בדברי תורה, ולעאכ"ל כאשר מתאספים לביה-הכנסת כדי להתפלל להקב"ה, הנה לכל לראש מבקשים הם: "הושיעה את עמך וברך את נחלתך ועם נשואם עד העולם".

ולכן נהגו למנות בפסוק זה זקא – מכיון שבו מתבטאת בקשתם של בני"ע על כללות ענין הגאולה: "הושיעה את עמך גו'??"
(משחת ש"פ וי"פ, פ' החדש ה'תשס"ג - בלתי מוגה)

אלו שיושנים – יטלים ענני שמיא עם מיטותיהם...

... תלכף ומיד ממש זוכים לגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו – אחר עם ענני שמיא".
ואלו שיושנים וחולמים על ענינים אחרים – יטלים ענני שמיא עם מיטותיהם... כו', שיוכלו להמשיך ולישון במוחה על 'ענני שמיא'... וכשיעורודו משנתם, והפסו שיוסקים בענין אחר לגמרי (לא בענינים שחולמים אודותם...) – שיעודמים בארצנו הקדושה, בדרושלים עיר הקודש, ובבית המקדש!
(משחת ש"פ וי"פ, פ' החדש ה'תשס"ג - בלתי מוגה)

טובים, אלא זהו טבע האדם אשר כשמיאג משהו – "מנה", רוצה להשיג כפול – "מאתיים", וכשיש לו מאתיים – איננו מסתפק בשלש מאות, היינו מנה אחד נוסף, אלא רוצה כפליים ממה שיש בידו מזומן, וכך בענינו – עוד דים נטוי' להמשיך בכיוון זה, ומי יאמר להם מה תעשה.

ולכן, בהכרח להשתדל עתה שלא ימשיכו בפעולות מעין אלו, ולא להמתין עד לאחר המעשה ואז לצאת במחאה, שכן באופן כזה ישנו החשש המובא בגמ', לגבי "מסירת מדיעא"8 – יתכן שבשעת מעשה יהיו כאלו שלא יהיו בעת המדיעא ואינם יודעים אודותי, וא"כ הם רואים רק את הדבר האסור והבלתי רצוי, ולגביהם לא מועיל מה שלפ"פ יש תירוץ על מעשיו, ועל"ז בנדו"ד – לאחר המעשה יתכן והמחאה לא תועיל כלל, כיון שיהי' ליום תירוץ והסברה, ולפ"פ אמתלא – אמת לא – שלא לך תמונו, ולא כך חשב וכי, ואע"פ שכל העולם מפרש באופן אחר וגם הוא עצמו משתדל שיפרשו באופן כזה וכך יכתבו אודותנו כו' – הרי גם על דברי אלו הוא מוסר מדיעא ואח"כ טוען שהתכוין למשהו אחר...

ולכן, מובן שהעצה החדדה למנוע זאת מכאן ולרבות, היא שאלו החולים לדבר בלשון התורה ובתוכן התורה, יקיימו בעצמם "אל יבש מפני המלענינים"9 וירעישו כדיעו בכיוון התפוד; ולכל לראש, יתחילו בצד החינוכי ופרסמו מהי יחדות אמיתית, בלי להתפעל, ואע"פ ש"אתם המעיט מכל העמים"10 הרי "יש לנו אב זקן", אבנו שבשמים, ואע"פ שבי"הם "מפוזר ומפודר בין העמים", הרי זה

בשנה האחרונה אירע דבר מבהל והוא שכמה מאלו המתעוררים לדבר בשם כלל ישראל, ומדענינים זאת שמעשיהם אינם בתור אשיים פריינים אלא זקא בתור מלענינים בישראל, הלכו ועשו דברים מבהלים ממש, ענינים השייכים לעבודה זרה ר"ל, שהיא מזהבדים עלהם נאמר "אל יעבור"6 אפילו שיע"ז עלול להיות היפך החיים!

לא עוד, אלא שיעושים מזה פירסום גדול ביותר ומדענינים, בהדגשה ש... ע"ז הצליל כבר ישראל ועי"ז יבוא טובה לב"י תמיד כל הימים עד סוף כל הדורות ו"לי דומי תהלה" על שפעלו זאת, ולדיעתם – זו התוצאה שתביא הפגישת המפורסמת! כולל – נשיקת הדידים והאצבעות עם הזכרת התוארים הדיעיים כו' – עניני ע"ז רק שאפשר לדון האם זו ע"ז ממש, אביזריותו דעי"ז או כמ"פ אביזריותו. ונוסף על זה – הולכים ומתפתאים במעשיהם ומחשיבים זאת לשיג עבד כלל ישראל, עד כדי כך שמעולם לא הי' כמותו!

וכל זאת – בה בעיה אשר (כפי שכבר היז שיעוררו זאת) – לא ראינו שהמוסלמים או הבודהיסטים ידפנו אחריו כל כך, ואפילו תנוצרים שבסיטתו אינם הולכים ורצים אחריו כל כך.

ואין פוצה פה ומצפנף!

אמנם הייתה איזו מחאה, אבל מכיון שהיתה בקול ענות חלושה, השתקו את הדבר והשתדלו שישכחו על זה, ועתה – עוד דים נטוי', שכן, מאמר ר"ל"7 "מי שיש לו מנה רוצה מאתיים", לא נאמר דיקא בנוגע לממון או כבוד מסוג כזה שיכול להביא לענינים

8 ראה גטין ז'ג, א.

9 טרש"ע יאדו"ז או"ח בתחלת.

10 ואתמוני ז'ג, י.

6 סנהדרין ע"ג, א. רמב"ם הל' סוה"ת פ"ה ה"ב

7 ראה קה"ר פ"א, ג. פ"ג, יו"ד. רמב"ן ובה"י ס"פ ח"י

8 שרת. ועוד.

בכל שנה, שישנם שני משתתפים שלא השתתפו בשנים הקודמות וכל זה – מתוך קול קורא ומתוך נטי' לבוא ליד החלטה אחת.

ועוד שינוי נפלא בשנה זו: עד עתה הייתה בין שתי המדינות תקד"א את "סופער פאווער" (מעצמות-העל) מחלוקת גדולה ולא היו יכולים להתדבר ביחד, עד כדי איום במלחמה בעולם כול' (היל"ת ואל תפתח פה כול') ולכשיי – קרוב לודאי שבאסיפת האומות הנוכחית יתדברו ויבאו ליד קירוב הלבבות, עד ל"לשבת יצרה" – תפקידם ע"פ תורה.

ולחסיף, אשר ה"סופער פאווער" האמיתי הוא הקב"ה, וממילא גם בין האומות – הרי זו האומה שבה בחר הקב"ה, עם ישראל, הנקרא "אדם" ע"ש אומה לעליון¹³, והם שלוחי אדם העליון, ממותו ממש¹⁴, ולכן, כאשר בר"מ מתחנמים כובעי, אזי הם נעשים בעלי בתים על כל העולם כולו, ועל כל המציאות.

רק שע"י המלכות השונים ולבושי הטבעי, יכול להיות נמשך למטה המזל נשיא פלוני ומדינה פלונית כו'!

וזוהי הנקודה המשותפת בין שני המאורעות:

עתה, עלול הצד שכנגד להתערב, ואלו שתלכו לאותה פגישה עלולים לרצות לייצג באסיפה זו את עם ישראל, ומי יאמר להם שלא הם הזכאים לדבר בשם עם ישראל, הרי הם אלו שדובר עם בא כחו של אותו האיש, ואמר להם כך וכך, וקיבל אותם בסבר פנים יפות...

וזה דבר חמור ביותר, כי, אם אלו יהיו

13) דאה שלי"ה ג, ריל"א, ינר. 14) דאה לקי"ת וקיא"א ג, וב"מ.

"עם אחד גו", ואדרבה – דקא עי"ז שהם "עם אחד" ניצלו מכל הענינים הבלתי רצויים, וזוהי חשיבותם של בני"ג, אשר "דתיים שנות מכל עם"¹⁰.

ולגבי אלו האומרים להיפך ומדמים בעניניהם שהם מומים את הגוים, הרי עלילה לדעת שאינם מומים אלא את עצמם, וידוע פתגם כ"ק אדמו"ר מהר"ש¹² אודות ה"קוניץ" של מי שמרמה את עצמו...

ג. המאורע השני "למעלילתא" מתקיים בעיר זו, נוי יודק, ויש לו שייכות למאורע ה"ל ותקונו העב (כולקמו).

ובנהדקים:

ענין זה שיק אמנם לשבעים האומות, אבל רש"י כבב אמר והודיע ל"בן תמיש למקרא", ד"בראשית", היינו בשביל ב' ראשית, בשביל ישראל שנקראו ראשית ובשביל התורה שנקראת ראשית, וזוהי כוונת בריאת השמים והארץ וכל צבאיהם, ונאמ"כ – שאר הפרטים שבת, ולכן מובן שיש מקום לדבר גם על זה ולקשר את הדברים עם בני"ג, כפי שיתבאר לקמן.

בעיר זו נקבע (מאיזו סיבה שתהי') המקום שבו מתאספים באי כח שבעים האומות לאסיפה גדולה ומרליצית לדון בכמה ענינים פרטיים וכלליים.

– ומפני ההפלה נעשו להרבה יותר משבעים, אבל כולם נכללים בשבעים האומות שמהם באים כל האומות, וכנ"ל (ס"ה) ד"יצב גבולות נמים למספר ב"מ", שמספר האומות הוא כנגד מספר שבעים נפש יוצאי ירך יעקב. ונשנה זו האסיפה היא גדולה יותר מאשר בשנים שלפני"ג, ויותר מאשר בתקופת מה"ס

11) אסתר ג, ת. 12) דאה סה"ש תשי"א ע 100.

העבודה על אחדים – אלא שזו היא העבודה דכל אחד ואחת, כאו"א צריך לעשות בעצמו את העבודה "לשמש את קוני" (שלישמה) "אני נבראת", וברדאי שיש לו הכחות ע"ז (כיון ש"אני מבקש כו' אלא לפי כחו" כנ"ל).

ובמה מתבטאת עבודה זו – הרי זה ג"כ בפשטות: בהוספה בתורה ובמצוות, בלימוד התורה – נגלה דתורה ופנימיות התורה, ובקיום המצוות בהידור.

. . . ונוסף על הוספת עצמו בה – צריכים להשפיע גם על אחרים שייסיפו [ובפרט אם אצלו (המשפיע) בעצמו ה' חסר קודם בשלימות בקיום עבודתו, צריך הוא הרי להוסיף בהו כפליים לתושי', כולל ע"י השפעה על אחרים בזה], ובכללות העבודה דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה שמביאה במיוחד "אתי מו" דא מלכא משתתא.

וכל זה – מתוך הצפי' והתשוקה וכו' חזקה להגאולה – "אחכה לו בכל יום שיבוא", כפי שאומרים בכל יום בתפלה: "תחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", ו(במי החול) – "את צמת דוד עבדך מהרה תצמח". וכמדובר כמ"פ.

וה"ד שע"י כל החלטות טובות אלו דוב"י בכל מקום שהם להוסיף בעבודתם, ונאמ"כ ע"י קיום החלטות בפועל – שזה יפעל כבד את פעולתו ומילד, ויביא את הגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו, וכימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, ועוד ועיקר – תיכף ומיד ממש.

(משיחת ש"פ סמיני היתנ"א – מונח, תרגום מאדיר)

יש לך שמחה במשפחה?

יום הז'צרת, בריית, בר מיציה או חתונה...

יש לך את כל הסיבות לחת הקדשה ב"יחי המלך?

גם מתנה מקורית, גם הפצה בקנה מידה עולמי וגם, והוא העיקר, עיני תקרב ותחיש את התגלותו של הרבי מדי"ט

ניתן לחלק את ה"יחי המלך" כמשורה כשמחות (כאשר על הכריכה הקדמית והאחורית ניתן יחי' להוסיף ליתוב)

התקשר עכשיו: **778-6670** **840-3153** **04**

להביא את המשיח - זודהי העבודה לכל אחד ואחת

ומה ישנה גם הוראה בנוגע לעבודת בני"י, ובענין שהזמן גרמא – להביא את המאלה האמיתית והשלילמה:

יהודי יכול הרי לטעון: כיון שהוא מודד ומוגבל, כולל מצד ההמבלות דטבע העולם, וחלק חשוב מהיום הוא עסוק (ע"פ תורה) בדברי רשות אכילה שתי' שינה, ובפרט בזמן המלות כשישנם כמה מזירות והמבלות והעלמות על עבודת ה' בשלימות וכו' וכי' – אין לו לכאורה אפילו כח לעשות עבודה קטנה יותר, עאכ"כ אין לו כח להביא את המאלה האמיתית והשלילמה?

אומרים לו – שביאות המשיח תלוי ב'מעשינו ועבודתנו כל זמן משך המלות' דוקא, וכיון שהמאלה עדיין לא הגיעה, ה"ז גופא ראי' שהדבר תלוי ב'מעשינו ועבודתנו' דודונו זה. ואדרבה: דוקא ע"י עבודה זו במזירות והמבלות ובעולם הסתר (שבאה מנבריה) – דקא בה טמונים כחות נפלאים – שיש בכחם להביא את המאלה. וכפס"ד הרמב"ם שעי"י מצוה אחת יש בכחו של יהודי להכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות ומים לו ולהם תשעיה והצלח".

וכיון ש'אני נבראתי לשמש את קוני' – כל יהודי, אנשים נשים וטף, ו'אני מבקש כ"י אלא לפי כח' [ולא רק ש'מבקש כ"י לפי כח'] אלא שהקב"ה גם מסייע בעבודה זו ו'הקב"ה עוזרו'"] – מובן שלכל יהודי יש כחות לעשות את "מעשינו ועבודתנו" לשמש את קוני, ולעשות זאת בשלימות – לא רק כמסייע וניזר לזולת, אלא שהוא בעצמו עושה את העבודה, לפום שיעורא דל"י, בשלימות; עד שנעשה "שותף להקב"ה" בעבודה זו, ושותף אמיתי אינו רק מסייע וכיו"ב, אלא שהוא שותף בכל הפרטים וענינים ובאחריות הדבר וכו'. – וכל זה הוא בחוספה על כך שיהודי, בהיותו "חלק אלוהה ממועל ממש", "חלק ה"י עמו" יש לו הכחות המדולים ביותר לפעול את הענינים המדולים ביותר. עד שיש לו הציווי "קדושים תהיו כי קדוש אני", וכלדוע הפירוש בה ש"יכול כמוני" בניחותא.

ובפסוטים:
כל יהודי, אנשים נשים ואפילו טף, יש לו אחריות להוסיף בעבודתו להביא את משיח דקדונו בפועל ממש!

ומה מובן, שאין מקום כלל שבמקום לפעול בעצמם יסמכו על אחרים או יטילו את

כל כוונה מיוחדת, אלא תיכף כשרואה "מדים" בסידור, מיד כורע בדאשו ומנהי

הגשמיים – "מנפשי כרעי".

ד ויש להדגיש שבמצב הזה, הרי זה במדך דלאפשרי מאיסורא, שכן, החמא ליצל ממה שעלול להיות אם אלו יהיו מייצגי עם ישראל; ואף שבידאי יהיו נציגים רשמיים מעבד

לים – הרי קרוב לומר שניציגים אלו לא יאמרו בפני הגוים "דעות" אודות דת ישראל, תורת ישראל ומנהגי ישראל, ולאידך – בנוגע לאלו שעשו את הדבר המבהיל

הראשון, קרוב לומר שידברו דוקא בתור מנהיגים דתיים בישראל, ובפרט בראותם שהדבר הקודם עבר בשקט ואין פוצה פה ומצפצף, מלבד קול ענות חלושה, וגם זה לא נשמע כדבעי, מפני שלילתם בעיתותים, וממילא – עוד דים נטוין,

וכל זה בה בשעה שיש מקום לשאלה, במה בכלל נעשו "בעלי-בתים" על הדיבור בשם דת ישראל, והרי כשליעצמם יודעים הם מהו אופן חייהם, מנהיגהם ולבטחם ועד להתנהגותם בחיי היום יום – הנהגה שונה מהנהגת סבי, שונה מהנהגת הראש-שיביה שאצלו למד לפני שלוש שנה ואצלו קיבל "סמיכה"... ובכלל, לידעתו אינו צריך ראש ישיבה ואינו זקוק ל"סמיכה" –

**לכל לראש – צריך
ליצאת בהכרח
ובהולעה לכל
השליחותים, שעבודה
השליחות עכשיו ושל
כל יהודי מיוסדת בה
שיקבלו את פני
משיח צדקנו**

המדברים, איך אפילו אם יאמרו דבר טוב, מי יודע לאן יגיעו...

ולכן, גם בנוגע לזה, העצה היחידה היא (ובלאו הכי כדאי לעשות כן) שבאסיפת האי"ם דברו בשם עם ישראל דוקא רבנים יראי ה' המדברים בשם תורת ישראל ומכוננים לבנות התורה, מכיוון שרק הם זכאים להיות שלוחים אלו, כי חייהם הם ע"פ התורה, ונוסף על"ז – הקדישו את כל שלמם להבה והשגה בלימוד התורה ועד שהתאחדו בתורה – ב"י התניא¹⁵ – ב"יחוד נפלא שאין יחוד כמחזי".

וכמדובר כמ"פ, תלמיד חכם אמיתי הוא מי על ש"תורתו נקראת על שמו"¹⁶. דלכאורה אינו מובן: הרי זו הכמתו ורצונו של הקב"ה, ואך נקראת – בתורת אמת שכל דברי אמת – ע"ש תלמוד?

וע"פ תנ"ל יובן, כיון שע"י הלימוד מתאחד בתורה, עד שהוא והתורה אינם שני דברים שונים, אלא שביחס לתורה, אין הוא מצליאות בפ"ע, אלא דבר אחד ממש.

והעיקר – שכן מתנהג בפועל, היינו שכל מעשיו הם ע"פ ש"ע, עד כדי כך שכל מצאותו חדרה בה, וכל הירושלמי¹⁷ (והבא בתוס'¹⁸) "אנא מחזק טיב לראשי דכד הוה מטי מרדים הוא כרע מגרמי" – ללא

¹⁷ ברכת פ"ב ס"ה"ד.

¹⁸ שבת קט"ז, ט"ז. ר"ה ט"ז ב. ב"ב ס"ד, ט"ע"ב.

¹⁵ פ"ט ט"ז.

¹⁶ ע"ז ט"ז א. ראה קידושין ל"ב, ס"ט"א ואילן.

למעשה בפועל, היינו להכין את הגוי במשך כל השנים כולם ש"לא ישא חרב", ע"ז שיקיים בחיי הפרטים את ז' מצוות ב"ז.

1. כאשר יעשו זאת בפועל, קרוב לרדיא שיעצחון, שכן דברים הייצאים מן הלב נבנסים אל הלב²² ופועלים פעולתם, ואלי סוף יצליחו למרוו מדר והכל ידעו אשר אם רוצים לדעת מה הם יהודים, מהי יהדות, מהי דישתם של בני" ומה ממוע להם לעצפ שאתם המעט מכל העמים" – הרי האנשים היחידים שיש לפנות אליהם לשם כך, הם אלו שלומדים תורה ומקיימים מצוות, כי הם מאוחדים בחוד נפלא עם תורת ישראל, עם ישראל ואלקי ישראל, ומכיוון ש"ישראל אוריתא וקב"ה כולא חד²³ הרי זו כל מציאותם.

ז. ועוד ענין בזה:
נוסף על ה"ל שהצלחת הענין תלוי בכך שידברו בדברים היוצאים מן הלב, שאיז פועלים פעולתם יש להגיש את השיבות הודיות בזה, עד ש"יפה שעה אחת קודם", כיון שאם הצד השני (מובן בני ישראל) יפנו קודם וינסו בכלל "צדק הראשון בריב", אין לדעת איך יוכלו לתקן את הדבר ועד כמה תתיקון יועיל, למרות החסדים וכ' שיעורפו לטענות וכו'.

וכל זה – מלבד גורל ענין ההזיות בכל עניני החתרת, כמבאר באג"ה ק"ה²⁴ דכל מעלת העקדה היא "זוזזת" דאברהם אבינו", כמ"ש²⁵ "וישכם אברהם בבקר", דאילו בנוגע לעצם העקדה אנו מובן מהי ההתפעלות, הרי כאו"ל מישדאל בודאי קיים ציווי

23) דאח חז"ל עג"א.
24) סימן כא.
25) וירא כב, ג.

"מקלו יגיד ל"ו" וכו'..."

ה. ואין כאן המקום להאריך בדברים בלתי רצויים, שהרי בכל יש לדבר רק בשבחן של ישראל, כא"א מישדאל רה"י מי שיהי',

ויהי רצון שגם אצלם יתגלה שהם מאמינים בני מאמינים ולכן יתנהגו בהתאם למה שלמדו בישיבתם, ובאם לא למדו – ישמעו "אל השופט אשר ירה" בפנים החם²⁶ – בדוגמת הסנהדרין – הרבנים שברורנו אשר לעוד ועוד – שבח"י היום יום מילדותם ועד עתה, מתנהגים בהתאם לזה ומקיימים את מצוות התורה וכו' – הציווי להעלות בקודש, ולחוסף משנה לשנה, ואע"פ שהשנה הקודמת הייתה שנת השימטה כו', כ"ל הלכיים מחל אל חיל ובשנה זו מוסיפים בענינה של שנת "הקהל" – הפעולה ד"ליראה את ה' . . . תמיד כל הימים"²⁷.

לרבותא, אשר אם תבוא דרישה מרובים אלו, קרוב לרדיא שבקשתם תתמלא, ולאפי"כ אם נבקשו בתוקף המתאם ולא תהי' שום סיבה שלא למלא את בקשתם (רק שתשאר הקושיא "עד השתא אמאי לא אתית", אבל "אין צועקין על העב" – לכו"א ולומר בשם עם ישראל את מ"ש בתורת ישראל:

ככל לרדיא, בנוגע לאומות העולם, שתפקידם הוא "לשבת צדק" ולכן עליהם לקיים את שבע מצוות בני נח, ובכללות – ענין ד"לא ישא גזי אל גזי חרב וגו'²⁸, שבל"ה נעשה לסיסמת מוסד זה רק שיש לחדש את הדבר ולפרשו ולבאר כתי שיבוא

19) הושע ג, יב.
20) שופטים ז', יט.
21) ישעי' ג', ד' מיכה ג', ג.
22) דאח ספר הישר ל"ח"ת ש"ג תובא בש"ה סט, א.

הידיעה שמשוח בא... ואז יצא מיד מהגלות אל הגאולה!
מובן וגם פשוט שגם בדגעי הגלות האחרונים צריכים ללמוד תורה ולקיים מצוות בכל המשיחות והתקף וכו', אבל ביחד עם זה, אי-אפשר לשקוט בשלוחה עד שהקב"ה ירצה להביא את הגאולה, אלא יהודי צריך לעשות את כל החלוי בו כדי **למחר ולוזה** את הגאולה, ועד שעומד מוכן, "עמדו הן כולכם", לצאת מהגלות, אל הגאולה האמיתית והשלמה.

וענין זה – עמידה בתנועה שהוא מוכן לגאולה – ניכר אצלו בגלוי כל כך עד שאפילו אינו-יהודי מבחין בכך, כפי שהי' ב"מי צאתך מארץ מצרים", שכאשר אינו-יהודי הביט דוד החלון לתוך ביתו של יהודי, ראה שהיהודי ונבי ביתו אוכלים קרבן פסח "בחפזון", כאשר מתניהם תגורים נעליהם בדליהם ומקלם בידם, מכיון שעומדים "מזומנים לדד", לצאת ממצרים (כפי שידעו גם המצריים שב"י מתכוננים לצאת ממצרים), וכמו כן בימינו אלו – שאפילו אינם-יהודים מבחינים בכך שיהודי עומד מוכן לגאולה.

ובלשון הכתוב – בקאפיטל פ"ג בתהלים: "אלקים אל דמי לך אל תחוש ואל תשקוט א-ל, היינו, שלא מסתפקים בקיום התמיצ", אלא מבקשים ודורשים מהקב"ה לצאת מהגלות, ובמילא, עומדים מוכנים לדג שב יזכ כבר לצאת מהגלות, וכאמור, שענין זה ניכר בגלוי גם לעיני כל עמי הארץ – כסיום הקאפיטל: "ידעו כי אתה שפך ה' לבדך עליון על כל הארץ".

ונמצא, שההוראה שלמדים מפי החודש היא בב' קצוות:
מצד אחד – גם בדגעי הגלות האחרונים נמצא יהודי במצב של גאולה, "דאש חודש של גאולה", ועד שהדב ניכר אפילו באבלות – דוד חירותו, וביחד עם זה – חפץ ומשתקק ביותר וממתין בקוצר רוח לגאולה כפשוטה, עד שיעומד מוכן ומקלו בידו... לצאת מיד מהגלות אל הגאולה.

והוראה זו – יש לקחת מהקריאה בתורה בפ' החודש על כל השנה כולה, והעיקר – ליישמה בפועל ממש, ובלשון הדיני: "קב"ה אסתכל באור-ייתא וברא עולמא בר נש אשתדל באור-ייתא ומקיים עולמא", הן בנוגע לעולם הפיסי של הברוא, ופשוט, שאין הכוונה בזה שייבאו לרגש של גאולה ח"ו, אלא אדרבה – שידע את גודל האחריות המוטלת עליו, שביכולתו ובכחו לפעול ענין של גאולה בעולם כולו, כפס"ד חרמ"ם: "עשה מצוה אחת הרי הכויע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגו' לו ולהם תשועה והצלה".

ועל"ז זוכים **תניף ומיד** לגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו – "לא עיכב המקום כחרף ענין", ובלשון חרמ"ם: "מדי הן נגאלין", במהרה בימינו ממש.
(משיחת ש"ש פ' וקרא, פ' חודש, ר"ח ניסן ה'תשמ"ח – בבתי חוגה)

להמתין ולצפות בקוצר רוח לגאולה האמתית והשלמה

"זככה תאכלו אותו מתנינכם הגורים נעלים כרגלים ומקלכם בידכם ואכלתם אותו בחפזו" (פי' החורש)

בפרשת החודש נתבאר פרטי הענינים דאפילת הפסח: "זככה תאכלו אותו מתנינכם חגורים נעלים כרגלים ומקלכם בידכם ואכלתם אותו בחפזו", "מזוזמנים לדרך", כלומר, שאפילת הפסח היא באופן שעומדים מוכנים להגאל ממצרים, עד ש"מתנינכם חגורים נעלים כרגלים ומקלכם בידכם", כך שמוכנים לצאת ממצרים **תנינכם ומיד** באותו רגע שבו יקבלו את הדיעה ש"הגיע הקץ", שאז "לא עיכבו המקום (אפילו) כהרף עין", ובדאי שמצדדים הם לא יתעכבו "כהרף עין", שכן, עוד מקודם לכן עמדו מוכנים לגאולה.

והחוראה מזה – בפסטות:

יהודי יכול לחשוב שמכיון שהגאולה תהי' רק ברצונו של הקב"ה, וכפתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בשם אביו ר"ק אדמו"ר מחרו"ש"ב ני"ע (שהי' בנו יהודי וממלא מקומו): "לא מרצונו גלינו מאין ישראל, ולא בכחתינו אנו נשוב כי' אבינו מלכנו כי' הוא יתברך יגאלנו כי'..." – אין לו מה לעשות בקשר ליציאה מהגלות, כך שבינתיים יכול לישון... ובמקרה הטוב ביותר – לעסוק בלימוד התורה וקיום המצוות, שהרי אין לו דבר גדול יותר מזה, ומה גם שבעת עסקו בעניני קדושה, תורה ומצוותי', נמצא אז במצב של גאולה רוחנית.

ועל זה באה החוראה מאופן אפילת קרבן פסח – שכאשר בני"י קיימו את ציווי הקב"ה יאכלו את הבשר בלילה הזה צלי אש ומצות על מורדים יאכלוהו", קיימו זאת באופן ד"מתנינכם חגורים נעלים כרגלים ומקלכם בידכם", כלומר, שלא הסתפקו בקיום ציווי הקב"ה, ובפרט ציווי הקשר עם ענין של חירות (אפילת קרבן פסח ובאופן ד"צלי אש"), אלא **ציוי והמתנו בקוצר רוח** לרגע הנשקף שבו יגאלו ויצאו ממצרים, עד שעמדו מוכנים – "מתנינכם חגורים גו' ומקלכם בידכם" – להגאל ולצאת ממצרים.

ומזה מובן גם בנוגע ליציאה מגלותנו זה – "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות":

גם כאשר יהודי לומד תורה ומקיים מצוות בשלמות – אינו יכול להסתפק בכך, אלא צריך **להמתין ולצפות בקוצר רוח** לגאולה האמתית והשלמה, עד כדי כך, שחומר מתנין ונועל את רגליו ונוטל את מקלו בידו, **ועומד מוכן** – "עמדו הכן כולכם" – לרגע שבו תבוא

עמו של מלך מלכי המלכים הקב"ה והוא בחר בכאו"א מאתנו, ובפרט – באלו המביאים את "דבר ה' זו הלכה"³⁰, ועד לפירסום החלטה גם בנוגע לאומות העולם – ז' מצוות בני"י, הן בנוגע ל"סור מורע" והן בנוגע ל"עשה טוב".

ויעשו כל זה בזמן המתאים ובמקום המתאים, מתוך גאון יעקב האמיתי, ואי בדאי יצליחו, ועד שמלכותה לא יהי' לצד ההוא רצון לדרב ולעשות מעשים מעין אלו, בידעם שתקף ומיד תהי' מחאה ושלילה בתוקף גדול על כל דבר שהוא היפך התורה, ומכאן ולהבא יהי' שלום בכל העולם כולו, בהתאם לענינו של חג הסוכות, ובמיוחד בשנת הקהל שלאחר שנת השמיטה ושיבתה מכל ענינים בלתי רצויים, ועד ש"לא ישא מגו אל מגו חרב",

ועי"ז שייקבעו את כל בני"י האנשים הנשים וחרטף מכל "גבולות עמים" ותהי' אחרות אמיתית ב"יעקב חבל נחלתו", חרי זה יפעול גם ב"יצב גבולות עמים למספר בני"י, עד שכל שבבים האומות יתבטלו לגמרי כל עניני הקואה והתחרות והמלחמה וכל הרעה כו', כדברי הרמב"ם בסיום ספר משנה תורה, חיד החזקה, ויקיים גם היעוד שבו מסיים הרמב"ם בנוגע ל"אותו הזמן" – וכן תהי' לנו בזמן הזה – "כי מלאה הארץ – כל הארץ – דעה את ה' – ובונוע לבני"י – כמים לים מכסים"³¹, והיינו (כמ"ש הרמב"ם בסיום חיל' מקוואות) שיהי' שקועים לגמרי ב"מי הדעת הטהור",

בגאולה האמתית והשלמה ע"י משיח צדקנו, תנינכם ומיד ממש.

29) בתקופת שם.
30) שבת קול, ב.
31) ישעי' יא, ט.

שהקב"ה בעצמו יאמר לו במפורש? אלא ש"רזיחתי" דאברהם אבני ע"ה היא העומדת לעד לנו ולבנינו עד עולם", כיון שעל הרזיחתי לא נצטווה (ובפרט שמדובר קודם מ"צ).
ועד כדי כך אשר "בהר ה' יראה"²⁶, וכפירושו חז"ל²⁷ דקאי על אפרו של יצחק הצבור במקום המזבח לעולם (שהרי הר המורי' הוא המקום שבו נעקד יצחק ובו נבנה, לאח"כ, בית המקדש, ושם גופא – בקדוה"ק במקום שבו מונחת אבן השתי"י, כמ"ש הרמב"ם בריש הלכות בית הבחירה²⁸).

וכל זה – אע"פ שבפועל לא נשפכה אפי' טיפה מדמו של יצחק, אעפ"כ השכר עבור העקדה הוא בשלימות ועד ש"אפוד מורה" באופן תמלדי כל כך שאין צורך להזכיר ע"ז, ולכן אין אומרים צדיקה ביצחק (וכמ"ש²⁹ "זוכרתי את בדיתי יעקב", ואף את בדיתי יצחק ואף את בדיתי **אברהם** זכור") ונעים חרב – כיון שבדבר המונה לנגד הענינים אין צורך בזכרון וכאלו רואה, כבוכול, את אפרו של יצחק, כמו שהוא מונח ע"ג המזבח, באופן תמלדי.

ח. ויהי רצון שיפעלו בכל האמור כפי האפשרי, וכ"ל – יפה שעשה אחת קודם, כיון שהענין הוא במדד ד"לאפרושי מאיסורא", ונסף על השיבות חרב מצ"ע,

למרות שפאזו ציבה שתהי' עדיין נשאר חרגש הלוחי כמו שהי' מערב לים, שהיו מופחדים מוטרר העיירה, ועוד יותר – ממשקד המשטר, ועוד יותר – מהמשול... ובפרט מכמה משלילים ביחד... וסוף סוף יוכיחו בני"י, אשר אע"פ ש"אתם המעטי" בכמות, בכ"ז אין

26) שם, די.
27) ירושלמי תענית פ"ב ד"א, ת"כ ופ"ש"י בתקופת כו, מב. וע"ר.
28) פ"ב ופ"ד.